Oul

de Sergiu Someşan din volumul « Numărul fiarei », editura Vremea, 2004
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Adam mă striga de undeva de după o stâncă. Vocea îi era slabă nu atât din cauza distanţei, cât mai degrabă din cauza spaimei. Dar de azi-dimineaţă am avut timp să ne obişnuim cu toţii cu spaimele lui, aşa că de la o vreme nu ne mai grăbeam deloc când ne striga. Puţin mai devreme, pe când tocmai începuserăm să urcăm, profitase de verdeaţa unor tufişuri dese de ienupăr şi se grăbise să se ascundă printre ele, „să lase o parte din bere jos, la poalele muntelui, să nu o urce tocmai în vârf"! Se cunoscuse cu Ionela de numai câteva zile şi încă se ruşina de ea, aşa că folosea mereu tot felul de eufemisme complicate pentru a-şi face cunoscute cele mai simple dorinţe. Dar ruşinea îi trecuse cu totul peste câteva minute, când, alb la faţă, năvălise dintre tufişuri, împiedicându-se şi încheindu-se din mers la pantaloni:

— Ursul, ursul, strigase el în şoaptă şi ne arătase undeva în spate, de unde tocmai sosise.

Eu şi Diana, care bântuiam de ani buni prin munţii de lângă oraşul nostru fără să fi întâlnit niciodată nici un urs, am privit întrebători unul la altul, apoi la tufişurile de ienupăr. Fără să ne vorbim, am făcut amândoi câţiva paşi într-acolo.

— Nu vă duceţi! şoptea Adam şuierat către noi. Hai mai bine să mergem, lăsaţi-l naibii de urs!

Luase rucsacul de jos şi o apucase pe Ionela de mână pregătindu-se de fugă.

Ionela îşi smucise mâna:

— Stai să vedem ce se întâmplă!

Am dat cu grijă crengile la o parte, şi la vreo sută de metri, în umbra deasă a unor brazi, am văzut o căprioară cu iedul ei. Păşteau liniştiţi, şi numai din când în când căprioara privea neliniştită spre noi, speriată probabil de zgomotul crengilor călcate de Adam în fuga lui.

— Veniţi să vedeţi ursul, le-am şoptit eu, şi, după un pic de codeală, au venit toţi să privească.

— Ei, pe naiba! A fost un urs, dacă îţi spun! îşi apărase Adam punctul de vedere.

În timp ce îi priveam, am găsit şi explicaţia. La un moment dat, iedul, care era destul de mare, a ajuns în spatele căprioarei şi nu i se mai vedea decât jumătatea din spate a corpului. Prin ochelarii mereu aburiţi ai lui Adam, ca sa nu pomenesc nimic de cele câteva beri băute, cele două corpuri puteau părea un urs ceva mai mititel care mergea în patru labe.

— Nici vorbă, se încăpăţânase Adam. A fost un urs, dacă vă spun!

Ionela îl apucase de mână şi-l privise galeş:

— Dar, Adam, dacă acum trei minute ar fi fost un urs acolo, tu crezi că cele două căprioare ar mai fi păscut acum atât de liniştite, tot în locul ăla?

În loc să fie impresionat de logica de fier a prieteniei lui, Adam o privise crunt de parcă ar fi spus: „şi tu, Brutus?” şi pornise de unul singur în sus spre înălţimi.

Asta fusese în urmă cu aproape o oră, iar acum precis mai văzuse ceva. Mi-am dat jos rucsacul, am scos sticla cu apă şi am început să beau liniştit.

Ionela şi Diana mă priveau zâmbind:

— Nu te duci? m-a întrebat una dintre ele.

Am pus încet dopul, m-am şters la gură şi m-am întins pe spate cu capul pe rucsac. Am gemut uşor în timp ce muşchii mi se destindeau şi am întors privirea spre ele:

— Nu mă duc! Stau bine aici, şi apoi, urşii nu urcă atât de sus… De fapt acum urşii nu există nici mai jos.

În copilărie văzusem doi urşi care veneau spre seară din munţii care înconjurau oraşul până la containerul unde duceam noi, copiii, gunoiul. Mereu îmi spuneau părinţii să m[feresc de ei. Aveam la mine tot timpul câteva coji de pâine şi le dădeam să

mănânce. Erau blânzi, le mâncau copiilor din palmă. După o vreme nu i-am mai văzut, cred că i-au prins pentru vreun circ sau vreo grădină zoologică. Au fost ultimii urşi văzuţi de mine în libertate.

De după stâncă a apărut Adam mai mult rostogolindu-se.

— Veniţi odată, când vă chem! E imens… Este... trebuie să îl vedeţi…

Ionela îl privi curioasă şi cred că îşi punea întrebări dacă era cazul să mai continue prietenia cu un individ atât de ciudat. Îşi ridică totuşi rucsacul de jos şi porni spre el.

— Să vedem ce, Adam? Un urs imens? am întrebat şi eu, fără a mă ridica însă de jos.

Adam îşi scoase surescitat ochelarii, apoi şi-i aşeză înapoi şi ne privi supărat.

— Ce urs, mă?! Voi sunteţi nebuni? Acolo sus este un ou…

Adam îmi este prieten de multă vreme şi aş fi vrut să nu râd, dar am simţit cum ligamentele coastelor îmi pârâie periculos de mult în încercarea de a mă abţine, aşa că până la urmă am dat drumul unui hohot imens de râs. Alături de mine au început să râdă şi fetele.

După un timp m-am oprit şi mi-am şters cu mâna lacrimile, apoi m-am uitat la Adam, care ne privea supărat şi roşu la faţă.

Am arătat spre stâncă:

— După stânca aia este un ou, Adam? Un ou imens?

Diana îmi ţinu isonul:

— La urma urmei, cât de imens poate fi un ou, Adam?

Adam privi când la unul, când la altul, apoi, dintr-o dată mai liniştit, spuse:

— În loc să staţi aici şi să vă hliziţi unul la altul şi toţi la mine, mai bine aţi urca câţiva paşi să vedeţi.

În mod curios, vocea lui dintr-o dată liniştită m-a convins mai mult decât orice, aşa că m-am ridicat şi mi-am pus rucsacul în spate.

— Păi, să mergem să vedem, atunci, am zis eu şi am pornit să ocolesc stânca.

În numai câteva clipe am urcat cei câţiva metri şi am ridicat capul. Apoi l-am mai ridicat puţin.

— Ei, acum ce spuneţi? întrebă Adam triumfător în spatele meu.

Nu-mi găseam cuvintele, aşa că nu spuneam nimic şi mă mulţumeam să privesc. În spatele stâncii, şi bine ascuns de ea, era un ou. Aş fi vrut să folosesc un alt cuvânt, nu cel folosit de Adam, dar îl găsise el pe cel mai bun: era imens. Părea să aibă vreo doi metri în diametru şi patru, poate cinci, în înălţime. Aproape cât stânca după care stătea ascuns. Avea o culoare gălbui-verzuie, cam aşa cum sunt ouăle de gâscă, şi era fără îndoială un ou. Şi dacă Adam, în fericirea lui că, în sfârşit, are şi el o dată dreptate, devenise cu totul nepăsător faţă de inedita lui descoperire, eu nu m-am putut opri să mă întreb oare cum arăta pasărea care fusese capabilă să facă o asemenea monstruozitate. Probabil că era mare cât o catedrală. Şi nu voiam să mă gândesc ce părere ar fi avut dacă ar fi apărut chiar acum şi ne-ar fi găsit pe noi cercetându-i capodopera. Şi cu gândul ăsta în minte, în loc să mă apropii mai mult, cum mă îndemna curiozitatea, am privit roată pe cer, cum mă îndemna prudenţa. Era senin şi fără nici o urmă de pasăre, nici mare, nici mică aşa că mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat mai mult. Am luat o piatră de jos şi am ciocănit uşor în coajă.

— Eşti nebun? mă întrebă Adam în şoaptă. Chiar vrei să vezi ce este înăuntru? Sau vrei să îi dai idei… chestiei care este acolo?

Am mai ciocănit o dată, ascultând cu atenţie sunetul plin al oului, înainte de a-i răspunde.

— Nu vreau să dau nimănui idei, Adam. Dar vreau sa mă asigur că nu este totul o gigantică farsă. Sau că nu suntem la Camera ascunsă…

Adam şi fetele au început să privească suspicioşi în jur, dar nu se vedea nimic. Eram numai noi patru şi imaginea atât de dezolantă de pe Creasta Pleşuvă. Undeva mai jos începeau tufişurile şi apoi pădurea. În depărtare, printre două vârfuri stâncoase, se putea zări chiar şi oraşul de unde pornisem azi-dimineaţă. Aici, în jurul nostru, nu se vedea în schimb nici ţipenie de om: eram singuri! Numai noi şi oul imens şi absurd.

— Vă mai aduceţi aminte de pasărea Roc din Povestea lui Sinbad marinarul?

Diana ne privea întrebător şi aştepta de la noi un răspuns.

Fiind prietena mea, m-am simţit dator să-i demontez eu ipoteza:

— Diana, aia era numai o poveste. Şi apoi, pe aici nu sunt diamante.

Ionela privea fermecată oul şi şopti ca în transă:

— Poate că ăsta este oul primordial!

Am privit-o atent să văd dacă vorbeşte serios. Vorbea aşa convinsă, încât m-am apropiat iar de ou şi am ciocănit tare cu piatra în el.

— Ionela, oul ăla despre care vorbeşti tu este un concept filozofic. Nu poţi să ciocăneşti cu o piatră într-un concept filozofic.

Pentru a-mi demonstra spusele, am bătut iar cu piatra în ou. De data asta sunetul era mai sonor ca şi cum aş fi bătut într-un uriaş gong de bronz. Sunetul se reverberă cu ecouri adânci peste văile din jur. Am aruncat ca ars piatra din mână, dar Ionela nu păru să fi observat nimic, pentru că îşi continuă ideea:

— Păi nu-i deloc un simplu concept filozofic! Conform cosmogoniei vedice, căldura primordială a permis „clocirea" şi „spargerea" oului lumii. Şi oul ăsta a existat cu adevărat la începuturile lumii. Şi mai spune aceeaşi credinţă că, atunci când această lume îşi va sfârşi menirea, un nou ou primordial va apărea în preajma cauzei generatoare, gata să de-a naştere la o nouă lume…

Adam o privea cu capul plecat într-o parte, ca şi cum acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Ce spui tu e prea greu pentru mine. Şi apoi, am citit undeva că nu poţi lua o hotărâre justă dacă ai glicemia scăzută. Aşa că hai să căutăm în rucsac, aşezăm masa, ne ridicăm glicemia la valori normale, apoi vedem ce mai hotărâm.

— Să mâncăm, spuse în şoaptă Ionela, începând să scotocească în rucsac. Mai ales că s-ar putea să fie ultima masă!

În ciuda tonului şoptit, Adam o auzi şi sări ca ars:

— Auzi? Mie nu îmi plac pesimiştii!

Şi cu gesturi smucite a început să scoată copanele de pui bine rumenite din rucsac.

În timp ce fetele încercau să dea o înfăţişare cât de cât estetică mesei noastre, Adam, nerăbdător, aşeză un ziar drept faţă de masă, apucă un copan de pui, o bucată de pâine şi începu să mănânce cu poftă.

Ionela tăie roşiile în felii egale şi le aşeză simetric lângă feliile de brânză tăiate la fel de meticulos. Mai rectifică puţin simetria ansamblului, apoi spuse pe nerăsuflate ca şi cum ar fi citit dintr-o carte:

— Heidegger spune undeva că starea de neascundere ia naştere atunci când omul hăituieşte natura… Prin demersul său, cercetând-o şi studiind-o, el solicită o modalitate a

scoaterii din ascuns. El îi cere astfel insistent naturii să se livreze ca obiect de cercetare până într-atât, încât şi obiectul dispare în lipsa de obiect ca o caracteristică a situării disponibile.

Un timp, Adam se opri din mestecat, privind-o uimit. Apoi înghiţi furios şi se răsti la ea:

— Noi nu am hăituit natura, dacă cumva asta ai vrut să spui. Şi nici afurisitul de obiect nu vrea să dispară. Obiectul ne hăituieşte pe noi cu mutra asta a lui de ou inocent.

Părea că şi-a epuizat argumentele pentru că începu iar să mănânce. Mestecă un timp în tăcere pe urmă aruncă argumentul suprem către Ionela:

- Şi în general înclin să dau dreptate la cei care spun că fetele care se iau la trântă cu filozofia nu sunt destul de trântite în viaţa reală!

Ionela îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi spuse zâmbind cochet:

— Păi, sunt prietena ta, aşa că tu eşti de vină dacă nu mă trânteşti destul.

Adam se opri cu gura căscată şi se vedea după faţa lui că pregătea o replică dură, când Diana spuse cu o voce schimbată:

— Ascultaţi un pic aici! Dădu la o parte cu mişcări grăbite roşiile şi brânza de pe o porţiune din ziarul pe care erau aşezate şi începu să citească: „O veche legendă spune că într-un templu din Hanoi, sub bolta care arată locul unde este centrul pământului, se odihneşte o placă de bronz în care sunt fixaţi trei ţăruşi de diamant, înalţi de un cot şi subţiri cât mijlocul unei albine. Pe unul dintre aceşti ţăruşi creatorul a înşirat, la facerea lumii, 64 de discuri de aur curat, cel mai mare fiind pe placa de bronz, iar celelalte fiind din ce în ce mai mici până la capătul de sus al ţăruşului. Acesta este turnul lui Brahma. Zi şi noapte, fără încetare, un preot mută discurile de pe un ţăruş pe altul, urmând legile de neclintit ale lui Brahma. Acestea cer ca preotul să nu mute decât câte un disc o dată şi să nu aşeze niciodată vreun disc mai mare peste un altul cu diametrul mai mic. Când cele 64 de discuri de aur vor fi astfel mutate de pe ţăruşul unde le-a aşezat Creatorul pe unul dintre ceilalţi doi ţăruşi, atunci turnul, templul şi brahmanii se vor preface în neant şi, cu un tunet asurzitor, lumea toată va dispărea…”

— Ei, şi ce are asta de a face cu oul? întrebă Adam încă morocănos.

— Ascultaţi mai departe, spuse Diana. De abia acum devine interesant: „Legenda de mai sus a dat naştere unei frumoase probleme de programare cunoscute de toţi elevii

de liceu drept «problema turnurilor din Hanoi». Numărul total de mişcări pentru a muta discurile conform regulii specificate în legendă este de 18.446.744.073.709.551.615. Acest număr este atât de mare, încât, dacă un brahman ar face, fără să obosească, câte o mişcare pe secundă, am mai avea un confortabil număr de miliarde de ani până la sfârşitul lumii prezis de legendă. Vreo 58 de miliarde de ani, după un calcul sumar. Cum de curând studenţilor de la Facultatea de Informatică din oraşul nostru le-a fost donat un performant calculator mainframe, s-au gândit să simuleze pentru prima dată imensul număr de mişcări necesare. Cu ajutorul softului deosebit folosit, se vor putea simula 1.000.000.000.000.000 de mişcări ale discurilor pe secundă, astfel că în 18.446 secunde programul va fi terminat. Deci în ceva mai puţin de 13 zile! Datorită noutăţii extraordinare pe care o prezintă – se pare că este chiar o premieră mondială –, astăzi la ora 14, când se va încheia calculul, deşi este duminică, o mulţime impresionantă de oaspeţi străini vor fi prezenţi în laboratorul Facultăţii de Informatică. Bineînţeles că, din cauza vitezei extraordinare de procesare a datelor, nu este reprezentată grafic decât fiecare a miliarda mişcare a discurilor, şi chiar şi aşa discurile par pe ecranul monitorului mai degrabă un fel de ceaţă aurie decât discuri reale. Cei care doresc pot asista astăzi la această realizare de excepţie a tinerilor noşti informaticieni. Intrarea este liberă. Menţionăm ca o curiozitate că în urmă cu mai bine de o lună o experienţă similară a eşuat din cauza acţiunii unei secte din câte se pare, care era convinsă că o astfel de simulare, chiar fiind numai o simulare, va duce la sfârşitul lumii!"

Diana s-a oprit din citit, Adam s-a oprit din mâncat, iar eu am privit la ceas: două fără cinci.

— Mai sunt cinci minute, am spus eu cu un glas pe care nu mi-l recunoşteam. Bineînţeles, dacă tot ce scrie acolo este adevărat, am adăugat, văzând privirile pline de reproş ale fetelor.

Ca un avertisment, dinspre oul gigantic s-a auzit un trosnet şi în peretele oului, undeva în partea de sus, mi s-a părut că văd o crăpătură.

Diana s-a tras mai aproape de mine:

— Sărută-mă! Mi s-a făcut frig!

Ne-am ridicat în picioare şi am sărutat-o.

— Nu aşa! Mai tare! Ca şi cum ar fi pentru ultima dată!

Am sărutat-o încă o dată şi am închis ochii, încercând să mă prefac că nu aud cum în spatele nostru oul se deschide cu un tunet asurzitor.

de Sergiu Someşan din volumul « Numărul fiarei », editura Vremea, 2004

email
sergiu_somesan @yahoo.com